

Trei tineri care au căzut (5) - Șapte motive din ce cauză cădem

Șapte motive din ce cauză cădem

Noul Testament ne oferă o serie de motive pentru care creștinii credincioși se poticnesc. Aș dori să folosesc timpul rămas pentru a le trece pe scurt în revistă și a nota cauzele și sper să învățăm ceva din ele. Cele mai multe căderi spirituale în umblarea creștină sunt cauzate de unul sau mai multe dintre aceste șapte lucruri.

Inactivitatea

Să ne întoarcem mai întâi la 2 Petru 1.5-10:

2 Petru 1.5-10: Iar tocmai pentru aceasta, dându-vă toată silința, adăugați la credința voastră virtutea; iar la virtute, cunoștința; iar la cunoștință, înfrânarea; iar la înfrânare, răbdarea; iar la răbdare, evlavia; iar la evlavie, dragostea frățească; iar la dragoste frățească, iubirea: pentru că acestea, existând și prisosind în voi, vă fac să nu fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos; pentru că cel care nu are acestea este orb, cu vederea scurtă, și a uitat curățirea de vechile lui păcate. De aceea, cu atât mai mult, fraților, străduiți-vă să întăriți chemarea voastră și alegerea voastră, pentru că, făcând acestea, nu veți aluneca niciodată.

Nu intenționez să explic acest pasaj verset cu verset, ci doar să-l rezum spunând că este un îndemn la înaintarea pe calea credinței.

Petru menționează o serie de lucruri, pe care trebuie să le adăugăm credinței noastre, iar apoi spune cu emfază: „pentru că, făcând acestea, nu veți aluneca {n.tr.: verbul are și sensul de o ruinare totală} niciodată”. Dacă acest lucru este adevărat, atunci este adevărat și contrariul: dacă nu facem aceste lucruri, vom cădea. Așadar, este foarte simplu: dacă nu mergem înainte, vom merge înapoi. Starea creștinului nu este niciodată statică. Mergem fie înainte, fie înapoi - fie în sus, fie în jos.

Este un fapt că cei care cad pe calea credinței sunt adesea cei care nu au făcut progrese în sufletele lor. A fost odată un băiețel, care a căzut din pat în mijlocul nopții. Părinții lui au auzit prăbușirea și s-au repezit în camera lui pentru a întreba ce s-a întâmplat. În timp ce stătea pe podea, el a spus cu o voce somnoroasă: „Am stat prea aproape de partea de urcare în pat”. Știți voi, aceasta este aceeași problemă pe care o au mulți dintre noi, creștinii. Suntem salvați și ne bucurăm să știm că am fost scăpați de o veșnicie pierdută, dar, cu regret, mulți dintre noi se mulțumesc cu asta și nu merg mai departe în sufletul nostru. Dacă ne blocăm prea mult în umblarea creștină pe locul de unde am pornit, am putea cădea.

Petru ne amintește că Domnul ne-a purtat de grijă pe deplin pentru umblarea pe calea creștină. El „ne-a dat toate cele privitoare la viață și evlavie” (2 Petru 1.3). Și ne-a dat, de asemenea, „promisiunile cele mai mari și prețioase” (2 Petru 1.4). Unele sunt pentru a ne echipa, celelalte sunt pentru a ne încuraja. În versetul 5, el ne spune apoi că trebuie să dăm și noi ceva. El spune: „dați-vă toată silința {literal: adăugați}” (2 Petru 1.5). Și el enumeră o serie de calități morale, pe care ar trebui să le practicăm în viața noastră. Rezultatul măreț este că, dacă „adăugăm” aceste lucruri în viața noastră și facem progrese spirituale, „nu vom aluneca niciodată”.

Roboam este un exemplu în acest sens. Se spune: „El a făcut rău, pentru că nu și-a îndreptat inima să caute pe DOMNUL” (2 Cronici 12.14). Acest lucru arată că nu poți aluneca în mod neutru în

Șapte motive din ce cauză cădem

lucrurile lui Dumnezeu și să te aștepți ca totul să fie bine. Nu așa funcționează lucrurile. Dacă nu mergi înainte, mergi înapoi! Dragi prieteni, vă implicați în lucrurile lui Dumnezeu? Dacă nu o faceți, s-ar putea ca picioarele voastre să se abată de la cale.

Influențarea de către oamenii lipsiți de principii - prin contactul cu ei

Vă rog să treceți la capitolul al treilea din a doua epistolă a lui Petru, și anume la versetele 17-18.

2 Petru 3.17,18: Voi deci, preaiubiților, cunoscând dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva, fiind abătuți de rătăcirea celor nelegiuți, să cădeți din statornicia voastră, ci creșteți în har și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui fie gloria și acum și în ziua eternității! Amin.

Acest verset ar mai putea fi tradus și așa: „Nu vă lăsați înșelați de rătăcirea oamenilor fără principii”.

Acesta este un alt motiv pentru care eșuăm. Petru ne avertizează aici asupra pericolului de a avea relații cu oameni „fără principii”. Oamenii fără principii sunt oameni care nu au o practică reală pe calea credinței. Aceștia trăiesc cu puțină sau fără considerație pentru principiile biblice. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu spune una și alta despre o anumită chestiune, ei nu au niciun fel de scrupule în a nu ține cont de El, atunci când nu le convine. Nu este nevoie să vă spun că există „oameni fără principii” peste tot în lumea creștină. Nu trebuie să mergeți prea departe pentru a-i găsi. Din câte știu, s-ar putea ca unii dintre ei să se afle astăzi în această sală!

Petru ne avertizează să nu intrăm în contact cu astfel de oameni, deoarece comportamentul lor se va răsfrânge cu siguranță asupra noastră și vom „cădea din statornicia noastră”. Ceea ce vrea să ne spună el este că mediul în care trăim ne influențează. Dacă este un mediu negativ, acesta va avea asupra noastră și un efect negativ. Știu că există creștini care cred că pot avea relații cu oameni lipsiți de principii fără a fi influențați de aceștia. Dar acest lucru este incredibil de naiv. A crede așa ceva înseamnă cu adevărat că suntem mai deștepți decât Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia ne învață clar: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Corinteni 15.33). De asemenea, ea spune că tovarășii răi ne pot doborî. În cartea Proverbele se spune: „Nu intra pe cărarea celor răi și nu merge pe calea celor nelegiuți. Ferește-te de ea, nu trece pe ea, abate-te de la ea și treci mai departe! Pentru că ei nu dorm, dacă n-au făcut rău, și nu au somn, dacă n-au făcut pe cineva să cadă.” (Proverbele 4.14-16). Prin urmare, ar trebui să ne ferim de oamenii fără principii.

Astfel de oameni nu vă vor fi niciodată de ajutor în viața voastră creștină. Și există un pericol foarte real ca ei să vă antreneze în lucrurile în care ei sunt implicați. Acest principiu este clar enunțat în Hagai 2.11-13. Haideți să ne uităm puțin la acest pasaj, deoarece ilustrează ceea ce spun. „Așa zice Domnul oștirilor: «Întreabă acum pe preoți despre lege, zicând: ‚Dacă cineva poartă carne sfântă în poala hainei lui și atinge cu poala sa pâine, sau mâncare gătită, sau vin, sau untdelemn, sau orice hrană, va deveni aceasta sfântă?’» Și preoții au răspuns și au zis: «Nu». Și Hagai a zis: «Dacă cineva care este necurat printr-un trup mort atinge vreuna din acestea, va deveni aceasta necurată?» Și preoții au răspuns și au zis: «Va fi necurată»”.

Hagai a fost trimis de DOMNUL pentru a-i pune la încercare pe preoți cu privire la anumite principii de sfințenie. El le-a pus două întrebări. Prima a fost: Dacă unul dintre ei ar purta ceva sfânt și ar intra în contact cu ceva comun, ar face aceasta ca ceea ce este comun să devină sfânt? Preoții au răspuns: „Nu”. Și aveau dreptate. Apoi le-a pus o a doua întrebare: dacă cineva care era necurat atingea unul dintre lucrurile sfinte ale Domnului, aceste lucruri sfinte deveneau necurate prin

Șapte motive din ce cauză cădem

atingerea cu ceva necurat? Din nou, preoții au avut dreptate când au spus că aceste lucruri sfinte ar deveni „necurate”.

Lecția primei întrebări este următoarea: ceea ce este sfânt nu poate curăța ceea ce este necurat prin contactul cu el! Lecția celei de-a doua întrebări este că ceea ce este necurat îl va pângări pe ceea ce este curat intrând în contact cu el! Acestea sunt două lecții foarte importante.

Mulți tineri s-au gândit că ar putea să se asocieze cu oameni care merg pe calea nedreptății și că contactul cu ei va avea o influență pozitivă asupra lor și îi va abate de la calea lor. Dar aceasta nu funcționează. Lecția din prima întrebare a lui Hagai este că *nu putem transfera sfințenia noastră unei persoane care trăiește în nelegiuire prin asocierea cu ea.*

Mai mult decât atât, unii cred că, chiar dacă nu pot fi un ajutor pozitiv pentru astfel de oameni, ei pot fi în continuare în legătură cu ei fără a fi afectați personal. Dar nici acest lucru nu este adevărat. A doua întrebare a lui Hagai ne învață că, *prin astfel de legături, nu facem decât să ne punem în pericol sfințenia și să ne murdărim*¹. Petru spune că vom „cădea din statornicia noastră” și suntem atrași pe căile nedreptății.

Concluzia care se desprinde din cele două întrebări este aceasta: oamenii care merg pe calea nedreptății nu pot fi mutați de pe această cale prin întreținerea de relații cu ei - singurul lucru care se întâmplă este că suntem trași în jos la nivelul lor. Acesta este un gând care dă de gândit. Înseamnă că trebuie să fim atenți pe unde umblăm și cu cine umblăm. De aceea, Pavel spune: „Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți” (Efeseni 5.15). Adevărul este că: legătura cu răul întinează. Poate că sunt unii aici cărora nu le place să audă aceste lucruri, pentru că vor să aibă relații cu oameni care nu umblă cu Domnul, dar asta nu schimbă realitatea. Nu uitați, nu suntem mai înțelepți decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Încrederea în sine

Să deschidem la 1 Corinteni 10.12 pentru a afla un alt motiv pentru care creștinii cad:

1 Corinteni 10.12: Așa că cel care gândește că stă în picioare să fie atent să nu cadă.

În acest pasaj, apostolul Pavel ne avertizează cu privire la pericolul încrederii în sine. Acesta este un lucru împotriva căruia fiecare dintre noi trebuie să fim în gardă. Inimile noastre sunt foarte înșelătoare și, de obicei, nu ne dăm seama că avem o falsă încredere în noi înșine. Marele pericol este că ne supraestimăm puterea și subestimăm puterea lumii, a cărnii și a diavolului. Câți oameni s-au uitat la un păcat și au gândit: „Mă pot descurca singur”. Dar oricine spune: „Doamne, poți să te bazezi pe mine” nu se bazează pe Domnul! Duhul din Psalmul 16.1, care spune: „Păzește-mă, Dumnezeule, pentru că în Tine mă încred”, și din Psalmul 119.117, care spune: „Susține-mă și voi fi salvat”, nu era în ei și, în consecință, au căzut chiar în păcatul pe care credeau că-l pot birui. Dar dacă ne recunoaștem în mod conștient propria noastră slăbiciune și ne bazăm pe Domnul, vom fi păziți.

În Proverbele 16.18 spune: „Mândria merge înaintea pieirii, și un duh îngâmfat înaintea căderii”. Aceasta arată că rădăcina încrederii în sine este mândria. Petru este exemplul remarcabil din Noul Testament. Când Domnul a anunțat că toți ucenicii Îl vor părăsi, Petru a putut vedea cum ceilalți vor face aceasta, dar el nu a crezut că și el o va face. El i-a spus Domnului: „Chiar dacă toți se vor

¹ Nota redacției: Întinarea se produce prin indiferența inimii.

Șapte motive din ce cauză cădem

poticni, totuși eu nu” (Marcu 14.29). El credea că este mai bun decât frații săi, iar această autoamăgire a dus la căderea sa. Nu a trecut mult timp până când L-a renegat pe Domnul cu jurăminte și blesteme.

Amația este exemplul remarcabil din Vechiul Testament (2 Împărați 14.7-12). El era împăratul lui Iuda și câștigase o bătălie importantă împotriva edomiților, așa că el credea că îi merge bine. Așa că a trimis la împăratul lui Israel și l-a rugat să vină să lupte. Împăratul lui Israel (Ioas) i-a răspuns și i-a zis: „În adevăr, ai bătut pe Edom și inima ta te-a înălțat; laudă-te și rămâi acasă; de ce să stârnești nenorocirea, ca să cazi tu și Iuda odată cu tine?” Dar Amația nu a vrut să asculte și astfel a urmat o bătălie în care Amația și Iuda au fost zdrobiți. A fost o lecție umilitoare, pe care au trebuit să o învețe.

Psalmul 5.10 subliniază faptul că oamenii se poticnesc pentru că se încred în „planurile lor” și nu în Domnul. Îmi amintesc că am vorbit cu o creștină despre pericolele ispitei, iar ea a spus: „Oh, eu nu aș face niciodată așa ceva, pentru că mă încred în mine însămi!”. Nu-mi venea să-mi cred urechilor când a spus asta. În timpul ispitei, ea voia să se încreadă în ea însăși! Biblia spune: „Cine se încrede în propria lui inimă este un nebun, dar cine umblă cu înțelepciune va fi eliberat” (Proverbele 28.26).

Încrederea în sine este, de fapt, o consecință a nepracticării judecății de sine în prezența Domnului. De aceea, Pavel spune în versetul nostru: „fiți atenți” (1 Corinteni 10.12). Aceasta este o solicitare la autoevaluare. Leacul pentru încrederea în sine este judecata de sine.

Dorința de a fi bogat (lăcomia)

În 1 Timotei 6.6-10 găsim un alt motiv pentru care creștinii cad:

1 Timotei 6.6-10: Dar evlavie cu mulțumire este mare câștig. Pentru că nimic n-am adus în lume și nici nu putem lua ceva din ea. Dar, având hrană și îmbrăcăminte, vom fi mulțumiți cu acestea. Dar cei care vor să fie bogați cad în ispită și în cursă și în multe poftes nebune și vătămătoare, care îi afundă pe oameni în ruină și în pieire. Pentru că iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele; după care unii, umblând, s-au rătăcit de la credință și s-au străpuns pe ei înșiși cu multe dureri.

Apostolul Pavel ne avertizează cu privire la pericolele lăcomiei, deoarece aceasta poate duce la o „cădere” care se termină cu ruină și pieire.

Se pare că întreaga lume caută cu ardoare să fie bogată. Domnul a spus: „toate acestea națiunile le caută” (Matei 6.32). În America de Nord, oportunitățile de a face bani și de a-și îmbunătăți situația de viață sunt mari. Dar ele adăpostesc și un pericol real. Ele ar putea deveni o parte integrantă a vieții noastre, fără ca noi să ne dăm seama de acest lucru. O scuzăm spunând: „Ei bine, trebuie să ne întreținem «propria casă»; suntem «mai rău decât un necredincios, dacă nu o facem»” (compară cu 1 Timotei 5.8), și astfel ne apucăm cu patimă să câștigăm bani. Există însă pericolul ca creștinii să se lase prinși în această situație - chiar și creștinii cu frică de Dumnezeu! De aceea, Pavel îl avertizează pe Timotei cu privire la această temă. El era un om care era „de același gând” cu apostolul Pavel și un slujitor devotat al Domnului. În timp ce fiecare își căuta propriile lucruri, el căuta „cele ale lui Isus Hristos” (Filipeni 2.20,21). Dar chiar și el putea fi înșelat de păcatul lăcomiei și de aceea avea nevoie de acest avertisment.

Pavel nu i-a spus lui Timotei că banii sunt rădăcina *tuturor* relelor; el a spus că „iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele”. A avea bani nu este rău, dar a iubi banii este rău! Iubirea banilor

Șapte motive din ce cauză cădem

este un păcat pe care chiar și o persoană săracă îl poate comite. Poate că nu are prea mulți bani, dar îi poate râvni și își petrece tot timpul gândindu-se cum să îi obțină. S-ar putea să ne întrebăm cum poate fi iubirea de bani un lucru atât de grav; dar Biblia îl pune în perspectiva corectă spunând: „Lăcomia este idolatrie” (Coloseni 3.5). Aceasta este într-adevăr un rău grav! Căci idolatria captează afecțiunile inimii și Îl înlătură pe Hristos. Când Hristos este deplasat de la locul Său în inimile noastre, ne vom poticni și vom cădea în tot felul de păcate. Pavel spune că, prin iubirea de bani, un creștin poate fi prins în „în ispită și în cursă și în multe poftes nebune și vătămătoare, care îi afundă pe oameni în ruină și în pieire”. Gândesc că, dacă am înțelege ce face idolatria în inimă, ne-am da seama de gravitatea situației. Biblia spune: „Cine se încrede în bogățiile lui va cădea” (Proverbele 11.28).

Mă întristează faptul că atât de mulți dragi creștini par să fie preocupați de a câștiga un trai bun și de a înainta în viață. Viețile lor par să fie absorbite de efortul de a-și asigura traiul pentru familiile lor, iar eu văd că progresul lor spiritual suferă ca urmare. „Voința”, dorința de a fi bogat, este cea împotriva căreia ne avertizează apostolul. El îi spune lui Timotei să „fugă” de acestea și să urmărească lucrurile spirituale (1 Timotei 6.11,12). Domnul a promis că, dacă facem aceasta, ne va da tot ce avem nevoie din punct de vedere material în viață. El spune: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da pe deasupra” (Matei 6.33). Cu aceasta poți merge la bancă! Este o promisiune din partea Domnului Însuși.

Dumnezeu poate da bogăție unuia dintre copiii Săi, dar dacă așa este cazul, trebuie ca el să fie cu grijă. Pe parcursul pasajului din 1 Timotei 6, bogatului i se spune să nu se încreadă în „nesiguranța bogățiilor” (1 Timotei 6.17; Proverbele 23.4,5). Psalmistul este de acord cu aceasta, spunând: „Când crește bogăția, nu vă lipiți inima de ea” (Psalmul 62.10). În schimb, bogatul ar trebui să distribuie bunurile sale materiale altora, economisind astfel o răsplată pentru ziua care va veni și „să apuce adevărata viață” (1 Timotei 6.18,19). Gândesc că știm cu toții aceasta; este un test pentru noi cât de strâns ne agățăm de lucrurile de aici jos. Nu este vorba despre ceea ce ne agățăm, ci despre cum ne agățăm de ele.

Legalismul

Să ne întoarcem acum la Galateni 5.2-4:

Galateni 5.2-4: Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă veți fi circumciși, Hristos nu vă va folosi la nimic. Și mărturisesc din nou oricărui om circumcis că este dator să împlinească toată legea. Voi, cei care vă îndreptățiți prin lege, sunteți lipsiți de orice folos de la Hristos; ați căzut din har.

Aici avem o altă chestiune, care îl poate face pe un credincios să cadă: amestecul dintre Lege și har. Acești bieți credincioși galateni erau cu adevărat puși în încurcătură. Cineva le făcuse o ofertă falsă, iar ei au acceptat-o cu vârf și îndesat. Învățători iudaizanți se infiltraseră în rândurile lor și îi învățaseră că trebuie să adauge Legea la harul care le fusese adus prin Evanghelie. Ei credeau că respectarea Legii îi va ajuta să atingă perfecțiunea creștină, dar ei „căzuseră din har”.

Există două moduri în care o persoană poate face un abuz de Lege:

- *În primul rând*, aceasta poate fi folosită pentru a deveni drept înaintea lui Dumnezeu. Dar Pavel arată în această scrisoare că este imposibil să devii drept prin respectarea Legii (Galateni 2.16).

Șapte motive din ce cauză cădem

- În al doilea rând, prin respectarea Legii, o persoană poate încerca să atingă sfințenia personală după ce a fost mântuită. Pavel arată că și acest lucru este greșit (Galateni 5.14-26).

Este puțin probabil ca vreunul dintre noi să aplice Legea în primul mod, dar există posibilitatea de a introduce principii legaliste în viața noastră, pentru a atinge un anumit grad de sfințenie. S-ar putea să nu facem acest lucru încercând să urmăm în mod literal legile mozaice din Vechiul Testament, dar am putea să ne impunem anumite reguli și reglementări și astfel să ne plasăm sub incidența Legii - propria noastră lege.

Încercarea de a atinge perfecțiunea creștină prin impunerea de reguli și regulamente pentru carnea noastră, în loc de a-L avea pe Hristos ca scop și factor motivator în viața noastră, este legalism.

Ori de câte ori amestecăm principiile legaliste cu libertatea creștinismului, ne aflăm pe un teren șubred. O persoană care se lasă atrasă în astfel de lucruri este, de obicei, cineva care are dorința de a-L mulțumi pe Domnul și crede că aceasta este o modalitate de a fi mai evlavios. Așadar, nu vrem să reproșăm motivele persoanei care s-a angajat în astfel de lucruri. Poate că are intenții bune, dar, cu regret, procedează într-un mod greșit. De obicei, o face pentru că vede cum anumiți creștini evlavioși procedează într-un mod admirabil și vrea să fie ca ei; așa că le copiază practicile, în speranța de a ajunge la nivelul lor de evlavie. Ea vede anumite lucruri pe care acești oameni le fac, sau nu le fac, și face din acestea modelul vieții sale. Cu toate acestea, există un pericol în care „cel care vrea să fie temător de Dumnezeu” poate cădea fără să știe. La un moment dat, el Îl poate pierde din vedere pe Domnul, fără să-și dea seama, iar regulile și regulamentele pe care și le-a stabilit pentru el însuși devin centrul său de interes. Acesta este un lucru foarte înșelător, căci, în esență, Domnul este înlocuit de principiile și regulile legaliste, pe care omul și le stabilește singur. Fără să-și dea seama, el devine un adept al regulilor și reglementărilor sale și nu un urmaș al lui Hristos. Acesta nu este creștinismul.

În această scrisoare, Pavel arată că tot acest legalism nu face de fapt decât să facă loc cărnii. Poate că nu pare așa la suprafață, dar există o parte a cărnii noastre, căreia îi place să se prezinte în fața celorlalți ca fiind sfântă și temătoare de Dumnezeu. Fariseii au fost cel mai clar exemplu în acest sens. Îl pierduseră din vedere pe Domnul, dar se agățau de sistemul lor de legi. Tuturor celor care nu le aparțineau, le spuneau: „Stai departe, nu te apropia de Mine, pentru că Eu sunt mai sfânt decât tine” (Isaia 65.5). Carnea se va coborî chiar până la a se folosi de lucrurile Domnului pentru a se plasa deasupra celorlalți. Aceasta s-ar putea numi „rivalitate spirituală”. Este partea religioasă a cărnii, de care trebuie să ne ferim. Așa cum am spus, este foarte înșelătoare; cei a căror viață este preocupată cu acest gen de lucruri vor afirma că nu este așa.

Semnele revelatoare ale legalismului

Deoarece legalismul este atât de înșelător, Pavel le arată credincioșilor galateni că existau anumite semne revelatoare printre ei care ar fi trebuit să le deschidă ochii și să le dovedească faptul că ceva nu era în ordine. Ei nu ajunseseră la supra-spiritualitatea pe care o căutau. După ce le cere să reflecteze de unde au luat aceste lucruri (Galateni 5.7-12), Pavel prezintă în mod clar dovezile care arată că au ratat ținta.

În primul rând, fluxul de dragoste unii față de alții era diminuat (Galateni 5.13-15). În locul unei dezvoltări crescânde a dragostei, el relatează: „dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții”. Cei care se ocupă de legalism în acest mod par să aibă mari dificultăți în a se înțelege cu frații și surorile

Șapte motive din ce cauză cădem

lor. Se pare că se ceartă mereu cu ei în legătură cu ceva. De obicei, ei atribuie aceasta ca fiind rezultatul credincioșiei și al evlaviei lor. La urma urmei, creștinii cu mentalitate cerească și creștinii cu mentalitate pământească nu vor vedea niciodată lucrurile în același mod. Cu toate acestea, Scriptura arată că o persoană cu adevărat temătoare de Dumnezeu știe cum să se înțeleagă cu frații săi cu mentalitate pământească, fără a renunța la principiile sale. Dimitrie este un exemplu în acest sens. El a știut să se înțeleagă cu „toți oamenii” - inclusiv cu Diotref! Cu toate acestea, se spune că nu a renunțat la nimic din „adevăr” (3 Ioan 12).

Pavel arată că astfel de certuri și lupte între credincioșii galateni sunt simptome ale cărnii și enumeră o serie de lucruri urâte produse de carne (Galateni 5.18-21). Arătându-le aceste lucruri, el le arată că trebuiau să țină cont de manifestarea acestor lucruri în mijlocul lor, dacă își mențineau năzuirea obținerii sfințeniei prin legalism! Aceasta ar fi trebuit să îi șocheze pe galateni, ca să-și dea seama că se aflau pe o cale greșită. Pavel pune apoi în contrast faptele cărnii cu roadele Duhului și enumeră multe dovezi ale harului, care pot fi văzute la cei care umblă în Duhul și care Îl au ca țel pe Hristos (Galateni 5.16,22,23). Aceasta este adevărata evlavie.

La sfârșitul capitolului, Pavel spune: „Să nu căutăm glorie deșartă, provocându-ne unii pe alții, invidiindu-ne unii pe alții” (Galateni 5.26). El arată aici că rădăcina majorității legalismului este dorința păcătoasă de „glorie deșartă” - dorința de a fi văzut de alții ca fiind deosebit de spiritual și sfânt. Aceasta se manifestă adesea prin încercarea de a-i întrece pe alții în spiritualitate și separare – „superioritate spirituală”. Dar aceasta nu duce decât la invidie și ceartă în poporul Domnului, așa cum au experimentat galatenii. Adunările care au dificultăți cu legalismul în mijlocul lor sunt de obicei împovărate de multe lupte interne.

Rezumând, putem spune că încercarea de a obține evlavia pe baza principiilor legaliste nu funcționează.

Implicarea în administrarea adunării, când nu ești încă matur

Frații tineri și surorile tinere mai pot cădea și în alt mod:

1 Timotei 3.6: [Supraveghetorul] să nu fie de curând venit, ca să nu se îngâmfe și să cadă în vina diavolului.

Desigur, acest pericol există mai ales pentru frați, pentru că surorile nu trebuie să fie implicate în treburile administrative ale adunării.

Apostolul vorbește în special despre frații mai tineri sau despre noii convertiți care ar putea căuta să se afirme în lucrurile administrative ale adunării. Unul „de curând venit” este un nou convertit. Acesta poate fi un tânăr sau un om mai în vârstă, care a ajuns de curând la credință. Amândoi sunt de curând veniți. Ei nu au experiență pe calea credinței, deoarece au început de curând să meargă pe această cale. Pavel avertizează împotriva implicării unor astfel de noi convertiți în conducerea adunării locale. Acest lucru poate fi periculos, deoarece diavolul va lucra neobservat în inimile lor pentru a-i face „să se îngâmfe” cu mândrie, ceea ce duce la căderea lor.

Pentru a fi supraveghetor într-o adunare, cineva trebuie să aibă discernământ în ceea ce privește căile lui Dumnezeu cu oamenii. Numai prin experiență - dacă ai mers pe calea credinței timp de mulți ani - poți dobândi această înțelegere. În condiții normale, slujba de supraveghetor nu este o sarcină pentru un frate mai tânăr. Când vine vorba de chestiuni administrative în adunare, Scriptura arată că frații (și surorile) mai tineri nu ar trebui să fie implicați. În Faptele apostolilor 15.6 se spune: „Apostolii și bătrânii s-au strâns împreună, ca să vadă ce este de făcut”.

Șapte motive din ce cauză cădem

Un prieten pilot ne-a spus că pilotul care prezintă cel mai mare pericol este „cel care știe toate în 500 de ore de instrucție”. El însuși fusese cândva unul dintre ei. Pentru a fi un pilot experimentat, trebuie să fi efectuat mii de ore de zbor. Dar atunci când cineva a ajuns la proverbialele 500 de ore de zbor, devine încrezător în sine și crede că le știe pe toate - și cu o astfel de atitudine, intră inevitabil pe un teritoriu periculos. Poate fi similar în adunare; am putea numi astfel de frați „bătrânii tineri”. Ei sunt frați mai tineri, care cred că sunt maturi și potriviți pentru a prelua conducerea unei adunări locale și încep să se afirme. Pavel spune că acest lucru este periculos. O persoană mai tânără în conducere poate deveni „arogantă [îngâmfată]” și „poate cădea în vina diavolului”.

Eclesiastul 10.16 ne avertizează: „Vai de tine, țară, când împăratul tău este un tânăr!”. Cineva care își asumă o poziție de conducere înainte de a fi matur din punct de vedere spiritual este încă „un copil” într-un anumit sens, chiar dacă îmbătrânește, dar nu crește din punct de vedere spiritual. Deoarece nu înțelege principiile biblice, el poate fi influențat să facă lucruri care pot cauza rău în adunare. Este exact ceea ce s-a întâmplat în anii mai târzii ai lui Israel în țară (Isaia 3.4): toți împărații lui Israel erau copii, care s-au lăsat ușor influențați spre căi și principii greșite și care, în cele din urmă, au condus națiunea spre distrugere.

Cu ani în urmă, un frate mai bătrân m-a sunat și s-a plâns de circumstanțele din adunarea din care provenea. El a spus că erau frați mai tineri - unul avea doar douăzeci și ceva de ani, altul la mijlocul anilor douăzeci - care preluaseră aproape totul în cadrul discuțiilor. În cea mai mare parte, ei dominau conversațiile pe diversele subiecte care apăreau, spunându-le fraților că trebuie făcut asta, că trebuie făcut aia, etc.! M-am gândit: Ei bine, frate, a cui este vina? (Nu i-am spus, pentru că nu am avut curajul.) Trebuia să existe o situație în această adunare în care cei mai tineri să aibă libertatea de a se impune în chestiuni administrative. După părerea mea, frații mai bătrâni făceau ceva greșit și, desigur, nici frații mai tineri nu erau lipsiți de greșeli. Frații mai bătrâni trebuie să-i învețe pe cei mai tineri ce loc în adunare este potrivit pentru ei și să îi încurajeze să se implice în administrație pe măsură ce cresc spiritual și au devenit maturi pentru aceasta. David a făcut acest lucru cu Solomon (1 Împărați 2; 1 Cronici 22; 29).

Chiar și cei care se apropie de vârsta mijlocie ar trebui să se ferească să se răzvrătească împotriva fraților mai în vârstă, care au preluat conducerea în adunare de mulți ani și care s-au angajat să aibă grijă de credincioși. Dumnezeu nu este de partea lor, atunci când se revoltă împotriva fraților conducători. Chiar dacă noi credem că cei „care se ostenesc printre voi și vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc” (1 Tesaloniceni 5.12; 1 Timotei 5.17) sunt carnali, nu avem dreptul să le contestăm poziția și să încercăm să preluăm noi înșine conducerea. Deși David a fost uns împărat al lui Israel, el nu a vrut să ridice mâna împotriva „unsului Domnului” (Saul), chiar dacă acesta era un om carnal și era în mod clar în neregulă (1 Samuel 24.6,10; 26.9-11).²

Aceste lucruri sunt instructive pentru noi. Dacă frații mai tineri urmează acest model, în acest fel vor fi feriți de a cădea.

² David a progresat în chestiunile legate de conducerea lui Israel ca împărat, așa cum l-a condus Domnul în zilele sale. El nu s-a impus niciodată în această poziție.

Șapte motive din ce cauză cădem

Urmarea oamenilor care sunt cunoscuți pentru faptul că sunt certăreți

Să privim la un ultim lucru, despre care Noul Testament ne avertizează că îl poate doborî pe un creștin:

Romani 16.17,18: Dar vă îndemn, fraților, să luați seama la cei care fac dezbinări și prilejuri de poticnire împotriva învățaturii pe care ați primit-o; și depărtați-vă de ei. Pentru că unii ca aceștia nu slujesc Domnului nostru Hristos, ci pântecelei lor; și, prin cuvinte dulci și vorbiri frumoase, amăgesc inimile celor fără răutate.

Aici, apostolul Pavel avertizează cu privire la pericolul de a urma pe cineva care provoacă dezbinare. El ne spune să ne „depărtăm” de ei, deoarece astfel de oameni vor duce în cele din urmă la o ruptură evidentă cu părtășia adunării și am putea deveni una cu ei.

Presupun că am putea spune că aceasta a fost greșeala tatălui lui Mefiboșet, Ionatan. Saul a acaparat împărăția (1 Samuel 14.47) și a atras poporul de partea lui și împotriva lui David. Cu regret, Ionatan nu s-a despărțit niciodată de Saul și a murit alături de tatăl său (2 Samuel 1.23). Astfel, familia lui Ionatan a trebuit să plătească prețul pentru că a urmat omul nepotrivit.

Frați și surori, să ne lăsăm avertizați de aceste versete, pentru că ele au fost scrise de Duhul lui Dumnezeu cu un scop. În ultimii ani au existat sciziuni între noi și mulți s-au lăsat purtați de val în simplitatea lor. Aceasta este trist, foarte trist. Ce ar fi putut fi făcut pentru a preveni aceasta? Ei bine, dacă cei care au fost duși de val ar fi fost mai atenți să nu se lase influențați de anumite persoane dezbinătoare și să îi evite, probabil ar fi putut fi cruțați. „Cuvintele dulci și vorbirile frumoase” sunt cele care îi înșală pe oameni. Poate că ei își explică bine cauza, dar rezultatul este că oamenii sunt atrași în părtășii diferite. Să ne amintim că Dumnezeu urăște despărțirea. Domnul S-a rugat ca să nu fie așa (Ioan 17.11). Dacă vrem să păzim Cuvântul Său și să nu tăgăduim Numele Său (Apocalipsa 3.8), nu vom vrea să fim implicați în divizarea poporului lui Dumnezeu.

Rezumat al motivelor pentru care cădem

- Lipsa de activitate spirituală
- O influență din partea unor oameni lipsiți de principii
- Încrederea în sine
- Dorința de a fi bogat
- Legalismul
- Implicarea în administrarea adunării, deși nu ești suficient de matur pentru a face aceasta
- Asocierea cu oameni certăreți

Dintr-o prelegere ținută la 23 iunie 2007 în Walla Walla Walla, WA
„Three young men who had a fall – Why we fall & how we should treat the fallen“

Quelle: www.bibletruthpublishers.com